מאי גובה את הכל מנה ומאתים הוא דאית

לה ואלא #מדתני רב חייא בר אמי אשתו

ארוסה לא אוגן ולא מטמא לה וכן היא

לא אוננת ולא מטמאה לו במתה אינו

יורשה ימת הוא גובה כתובתה דלמא דכתב

לה וכי תימא 🕫 דכתב לה מאי למימרא

מתה אינו יורשה איצמריכא ליה אלא

אביי מגופה דמתני' קא הדר ביה דאי ם"ד

במקום שאין כותבין כתובה עסקינן דגם

היינו כתובתה אמו גם מנה מאתים כתיב

ביה וכי תימא כיון דתקינו רבגן למגבא

לה כמאן דכתיב ביה דמי למעון ולימא

פרעתי וכי תימא דאמרינן ליה אי פרעתה

איבעי לך למיקרעיה אמר לן לא שבקתן

אמרה בעינא לאנסובי ביה וכי תימא אמרינו

ליה איבעי לך למיקרעיה ומכתב אגביה

גיטא דנן דקרענוהו לא משום דגיטא פסולה

הוא אלא כי היכי דלא תגבי ביה זמנא

אחריתי אמו כל דמגבי בבי דינא מגבי:

מתני׳ יפמצא גימי נשים ושחרורי עבדים

דייתיקי מתנה ושוברין הרי זה לא יחזיר

שאני אומר כתובין היו ונמלך עליהן שלא

לתנן: גמ' מעמא דנמלך שלא לתנן

הא אמר תנו נותנין ואפילו לזמן מרובה

ורמינהו סדהמביא גם ואבד הימנו מצאו

לאלתר כשר אם לאו פסול אמר רבה

לא קשיא הכאן במקום שהשיירות מצויות

כאן במקום שאין השיירות מצויות ואפי׳

במקום שהשיירות מצויות והוא שהוחזקו שני

יוסף בן שמעון בעיר אחת דאי לא תימא הכי

קשיא דרבה אדרבה ידההוא גימא דאשתכח

בי דינא דרב הונא דהוה כתוב ביה

בשוירי מתא דעל רכים נהרא אמר רב הונא

חיישינן

במקום שכותבין כתובה דגביא אפי׳ כי לא נקיטא כתובה

ואביי נמי לוקמא הכי אי נמי נוקי

במקום שאין כוחבין כתובה וגביא בעדי הגט אבל גט לא קרעינן

משום דבעיא לאנסובי ביה והוי כמו

היכא דלא אפשר דכותבין שובר

אבל במקום שכותבין כתובה לא

יפרע עד שתוליא שטר כתובה מידה

או משום שיהא נאמן לומר פרעתי

דלא כרבי יוחנן או משום דאין

כותבין שובר ועוד כיון דמן אלמנה

מן הנשוחין במקום שחין כותבין לח

בעי לאוכוחי כמו שפי׳ לעיל (דף

יו: ד״ה אלמנה) איך מוכח מגרושה

מן הנישוחין במקום שחין כותבין

כיון דגט לאו היינו כתובה ומשום

דבעינה להנסובי ביה פשיטה דחין

נאמן לומר פרעתי כיון דלא ניתקנה

כתובה באותו מקום וי"ל דלאביי

מתניתין קשיתיה דתנן כתובה ואין

עמה גט אלמא במקום שכותבין

כתובה עסקינן דאין סברא להעמיד

שכן אירע שכתב לה בעבור אהבתה

לכך פריך כיון שיש לה כתובה ואין

מוליאה רק גט לימא פרעתי אלא ודאי

לא אמר כלום וכותבין שובר:

הא אמר תנו נותנין. וח״ת מנלן

נותנין והא דקתני נמלך ה״ק ונמלך

שלא ליתנן ומחמת כן לא חשש לשמור

ונאבד ועכשיו רולה לחזור ולגרשה

דסבר שזהו הגט שאבד ממנו ואמר

תנו ואפילו הכי אין נותנין דשמא

אין זה גיטו אלא נפל מאחר ששמו

כשמו אבל לא נמלך לכתחילה מלגרשה

וגרשה מחזירין לה הגט לראיה אפי׳

אינו שלה וי"ל דדייק מדלא קתני

כתובים היו ולא נתנן ומדקתני ונמלך

משמע שחושש שמא אינו רוצה עתה

לגרשה אבל אם אמר תנו לה נותנים

דלמא אפילו אמר תנו אין

דלמא הכא במקום שאין כותבין וגביא בשטר גט וכותבין בגט

קנה א מיי פ"ב מהלי

לאוין רלה טור ש"ע י"ד

סי שעג סעיף ד וסי שעד

סעיף ד וטוש"ע אה"ע סי׳

נה סעיף ה: קנו ב מיי פכ"ב מהלי אישות הלי ג סמג

עשיו מח טוש"ע אה"ע שם

וסי׳ נו: וסי׳ נו: קנו ג מיי׳ פ״י שם הל׳

טוש"ע אה"ע סי׳ נה סעיף

ד וטוש"ע ח"מ סי' סה

ו [טוט ע מ מ ס סט סעי' יד]: קנח ה ו מיי' פ"ג

הל' ט ועיין במ"מ סמג

עשין מח טוש"ע אה"ע סי

הלב סעיף ד:

מהלכות גירושיו

יא ועייו שם סמג שם

ל) יבמות כט: ע"ש מג: מ) יכוות כם. ב כתובות נג. פט: ע"ש סנהדרין כח: ע"ש, כ) גיטין ס. [לעיל יג.], ג) גיטין שס, ד) [לקמן כ. גיטין כו.], כו ויקרא כאן, ו) [אמור ט [הקלט לנו], ז) [מנות פרשה א וכן בובחים ק.], 1) [במדבר כו], ח) [דף יו:], ט) רש״ל.

מוסף רש"י אונן. אם מתה אינו נאסר בהדשים מחמת . **הוא. דשארו כמיב** וכתובות פט:) דלאו שארו היא (שם אינה נאסרת באנינות מיתתו נקלטיס (טנהדרין כח:). ולא מיטמאה לו. חינה חיינת ליטמח לו וחע"פ שמנוה להתעסק בששה (ל"ל בשבעה) מתי מלוה האמורים בפרשת כהנים. התונה לה יטמא מלוה, דכתיב לה יטמא מלוה, זו אינה מהם, דלאו שארו היא, אבל אם רוצה היא ליטמא אינה da מוזהרת מליטמא אפילו בהנת. דבני אהרו כתיב ולא בנות אהרן (כתובות נג. וכעי"ז שם פט:) אלא איידי דנקט לא אוננת, דאינטריך ליה, נקט ולא מיטמאה, דבעי למיתני תרתי בדידה ובדידיה, כך שמעתי, ולי נראה ולא מיטמאה כגון ברגל, שישראלים מוזהרים על הטומאה מובנבלתם לא על הטומחה מופנפנמם למ מגעו (יבמות בטי). מתה אינו יורשה. לדוניית בית אביה, דלא תקון ירושת הכעל עד שתכנס לחופה או שתמסר לשלוחים וכתובות נג:) **לגני ירושת** הבעל שארו כתיב, לשארו הקרוב אליו ממשפחתו וירש אותה, מכאן שהבעל יורש לת לשתו (שם פטי). מת הוא. נחייה, גובה כתובתה. מנה מאמים ותוספת אם כתב לה (כתובות נג.) וכדכתב לה מן הא**רוסין מיתוקמא** (יבמות אינו יורשה איצטריכא ליה. משום ממה אינו יורשה אינטריך ליה למתני מת הוא גובה כתובתה, לאשמעינן דבדכתב לה החסנופים דבינינוב נים כחובה עסקינן, ואע״ג דאיקרבו לאחחוני כולי האי אינו יולשה (כתובות פט:). ןי. לווחת שכיב דה תהה למיקם ולהיות (גיטין בו.) ולשון דיימיקי דא מיקו ואת מיקוס, דדברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמי (לעיל יג.). מתנה. מתנת בריל, ושוברין. פרעון שטר (שם). לא יחזיר. לא לבעל ולא לאשה וכן שחרור וכן כולם (גיטין כוו.). הא אמר תבו בותבין. מדחלי טעמא בשאני אומר, שמעיטן מינה דאם אמר הבעל תנו לה שאני כתבתיו לה נותנין, ולה חיישיען לשתה הינו זה (שם). לאלתר כשר אם לאו פסול. שתה מאחר נפל ואין זה שלו (שם). במקום שהשיירות פסול. שמא מצויות. מעוברים ושבים אחרים נפל שהשיירות מצויות כו'. לאו רבה קאמר לה אלא הש"ס הוא דמסדר ואמר דהא דאוקי רבה במקום שהשיירות מלויות והוא שהוחזקו שני אנשים בשם זה באותה העיר. אבל אם לא

מאי גובה את הכל. מאחר שלא התנה עמה כלום מהו התוספת: אמן גם מנה ומאתים בתיב ביה. תימה היכי מוכח דאפילו לא אונן. אין אנינות חל עליו לאיסור אכילת קדשים: ולא מעמא לה. אם כהן הוא דכתיב (ויקרא כא) כי אם לשארו והיינו אשתו והאי לאו שארו היא דלא באו עדיין לידי קירוב בשר: ולא מטמאה שטרא דנן כו' כדסבר ש' (רבא) [רב] בפ' הכותב (כתובות דף פט:)

נו. לאו משום כהונה קאמר דאין כהנות מוזהרות על הטומאה דכתיב (שם) בני אהרן אלא אינה זקוקה (ט לטמא לו לא כהנת ולא ישראלית שמצוה להתעסק בשבעה מתי מלוה האמורים בפרשה דכתיבה לה יטמא ותניא לה יטמא מצוה ואם לא רצה מטמאין אותו על כרחו ומעשה ביוסף הכהן כו' בתורת כהנים ו: מתה אינו יורשה. דירושת הבעל נפקא לן משארו הקרוב אליו ממשפחתו וירש אותה וגו'ש בב"ב (דף קיא:) והא לאו שארו הוא: אלא אביי. דאמר לעילם לאו מילתא היא דאמרי: מגופה דמתני'. דהוליהה גט משום דהיא גופא קשיא ליה הדר ביה: דהי ס"ד. דטעמה להו משום דהין טוענין אחר מעשה ב"ד הוא אלא משום דגט היינו כתובה: אטו גט מנה מחתים כתיב ביה. דנימח הוא מוכיח על החוב: כמו דכתיב ביה דמי. דהח פסיקח לן מילתח דכתובה מנה מאתים: אטו כל דמגבי בבי דינא מגבי לה. וכי כל הפורע חוב בא לב"ד. במקום שפרע לה לא היו ב"ד שיכתבו לו כן: הא אמר סנו. עכשיו: נוסנין. ואפילו נמלא לזמן מרובה משנפל ולא חיישינן שמא גט אחר הוא ששמותיהן שוין ומאדם אחר נפל: מלאו לאלתר. התם (גיטין כו:) מפרש כדי שתעבור שיירא

ותשרה ובתוך כך ליכא למימר משיירא שעברה שם נפל שחרי לא שחה שיעור שתחנה: ואפילו במקום כו'. לאו רבה קא מסיק אלא גמרא הוא דקאמר לן דכי אמר רבה במקום שהשיירות מלויות לה אמר אלה כשהוחזקו בעיר אחת שנכתב בה הגט שנים ששמותיהן שוין ושמות נשותיהן שוות: דאי לא סימא הכי. דרבה תרתי בעי קשיא דרבה אדרבה: בי דינא ומנלן ואפי׳ לזמן מרובה דלמא לאלתר דוקא כדפריך ר' זירא

דרב הונא. במקום שהוא יושב ודן ומתוך שהכל רגילין אלו לדון הוי ליה (ט מקום שהשיירות מלויות שם:

לקמן ור' זירא גופיה מנלן דיחזיר לאשה אפילו לזמן מרובה וממה פשוט לו דברייתה קאמר לזמן מרובה יותר ממתני' וי"ל דמברייתה

משמע דבומן שהבעל מודה יחזיר לאשה אפי׳ לומן מרובה דאי לאלמר דוקא פשיטא אבל במתני׳ מלי למימר לאלמר דוקא דאם אמר תנו נותנין אינו מפורש במתני׳ והיא גופה אתא לאשמועינן דלא יחזיר דחיישינן לשמא נמלך אבל רבה דייק מדקחני ונמלך ולא קחני כתובין היו ולא נתן א״כ אתא לאשמועינן אם אמר תנו נותנין והיינו אפי׳ לומן מרובה דאי לאלתר פשיטא וא״ת והלא אפילו אי הוי לאלתר הוי חידוש דלא חיישינן דלמא כתב בניסן ולא נתן עד תשרי כדפריך לקמן (דף יט.) וכן לקמן (עמוד ב) דפריך על רבי ירמיה דמוקי כגון דקאמרי עדים כו' מאי למימרא לימא דקא משמע לן דלא חיישינן דלמא כתב בניסן כו׳ וי״ל דס״ל כמאן דאמר אין לבעל פירות משעת חחימה ואז ליכא חידוש דכתב בניסן ולא נתן עד תשרי דאפילו הכי שפיר טרפה ועוד י"ל דרבי זירא דייק אפי׳ לומן מרובה מדקתני בומן שהבעל מודה יחזיר לאשה משמע שמודה שממנה נפל וכבר גירשה בו ואי לאלחר דוקא א״כ כ״ל שראינו הגט בידה דאי לא ראינו א״כ במה אנו יודעין שהוא לאלחר ואחרי שראינו הגט בידה הרי כבר מגורשת פשיטא דיחזיר ומאי קא משמע לן והלא אפילו לא גיטה הוא זה גליון מימה דלמא קמייל ניתן לה לראייה ואין הבעל מודה נמי אמאי לא יחזיר אלא ודאי מיירי שלא ראינו הגט בידה וקמשמע לן דאע"פ זה הגט זמנו קודם לגט זה דחיישינן שמא מבעל נפל ועדיין לא גירשה תחגרש עתה בהחזרת הגט ולא חיישינן שמא מאחר נפל א״כ הוי אפי׳ שמגגדש לומן מרובה כיון דלא ידעינן ממי נפל מן הבעל או מן האשה ורבה דייק דמתני נמי אפי׳ לומן מרובה דומים שייון לומן מנדיכה לדן זכנו דעינן נונו כפני מן הספני מו מן החופה דבה לדינה ד כן זמנונ בידה פשיטא כיון דחללה נחזיר אפי׳ לזמן מרובה דלאלמר היינו שראינו בידה פשיטא כיון דחללה נחזיר לה לראיה פירות משעת חמימה וייל אפילו אינו שלה אלא מיירי שלא ראינו בידה ואף לא ידעינן שחללה והיינו לזמן מרובה ודומיא דהכי משמע ליה דכיו שהפעל מודה וסובר דמיירי ברישא ורבי זירא לא מוקי לה דומיא דסיפא: לאלתר בשר. אפילו אביי דחייש לתרי ילחק אפילו שוה לאוסו שאבד. היכא דלא הוחזק (יבמות דף קטו:) בגט שמלאו לאלתר לא חייש דהתם הוי כמו לזמן מרובה דלא שייך התם לאלתר:

להרא שהוחוקו. מימה אמאי לא מוקי אידי ואידי שהשיירות מלויות ומתני׳ בלא הוחוקו דהשתא הוי דומיא דסיפא דכל מעשה ב"ד דמיירי בהכי וי"ל דעובדה דבסמוך דהוי בבי דינה דרב הונה הוי ברישה והשמועינן דבלה הוחזקו יחזיר הפיי שיירות מלויות והכא אשמועינן דאם הוחזקו נמי יחזיר אם אין שיירות מלויות וא"ת ומאי טעמא יחזיר לאשה כיון שיש שני יוסף בן שמעון בעיר וי"ל כיון שאנו יודעים שוה אבד גט כאן אין לחוש שגם האחר איבד כיון שאין שיירות מלויות ושמעתין אתיא כר״א דלרבי מאיר כיון שהוחזקו שני יוסף בן שמעון אין הגט כשר עד שיהא מוכיח מתוכו שהוא של זה כדמוכח פרק כל הגט (גיטין דף כד:) דתנן כתב לגרש את הגדולה לא יגרש בו את הקטנה ודייק הא גדולה מני לגרש מני ר"א היא ובעדי מסירה משמע דלר"מ אפילו גדולה לא מני מגרש וההוא דהמגרש (שם דף פו:) דשני גיטין שוין שנתערבו ומוקי כר"מ מיירי במשולשים דמוכיח מתוכו: [וע"ע חוס' גיטין כד: ד"ה בעדין: חיישינן

הגהות הב"ח

(ה) גם' וכי תיתה אי דכתב: (ב) רש"י ד"ה ולה מטמאה לו וכו׳ אלא אינה זקוקה. נ"ב ועיין מה שפרש"י בסנהדרין דף כח שפושה בסנה לון קף כח ע"ב וביבמות דף כט ע"ב ובתום שם: (ג) ד"ה בי דינא וכו׳ הוי ליה כמקום:

רבינו חננאל והדר ביה אביי מגופה דמתניתין ואסיקנא דאם

איתא דפרעה איבעי ליה מיקרעיה לגיטה ולמכתב על גביה גיטה דנן דקרעינוהי לאו משום דפסול הוא אלא משום דלא תיהדר ותיגביה ביה זימנא אחריתי. ואי טעין לא הוינא ידע האי דינא ואף לא גירשתיה ל) יאן לא גיושוניו שיודיעני לא אמר כלום אלא הוציאה גט גובה כתובתה. סוגיא דשמעתא אלמנה מן האירוסין אם כתב לה אית לה מנה מאתים אבל תוספת לית לה אע״ג דכתב לה: **מתני׳** מצא גיטי נשים ושחרורי עבדים וכו׳ עד שאני אומר כתובין היו ונמלך עליהם שלא ליתנם מדמותבינן מינה לאביי דאמר עדיו בחתומיו זכין לו ופריק הני מילי היכא דמטא שטרא בידיה דמקבל ש"מ דהא מתניי הלכתא היא וכל שטרא מתנה דלא מטא לידיה דמקבל לא זכה לידיה אי לא נפיק מתותי ידיה. ודייקינו מינה הא אמר תנו נותנין ואפי׳ לזמן מרובה. ורמינן עלה הא דתנז המביא גט ממדינת הים ואבד לו מצאו לאלתר כשר ואם לאו פסול ופריק . רבא הכי מתני' אפי' . והוא שלא הוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר יוסף בן שמצון בפיז אחת. כלומר דלא הוחזק באותה העיר אדם אחר ששמו כשם זה שגט זה כתוב כשמו הלכך אם . הבעל מודה ואמר תנהו לאשה נותנין זה הגט [מרובה]. ואוקים להא דתנז המביא גט מצאו ווגן המביא גט מצאו לאלתר כשר ואם לאו פסול במקום שהשיירות מצויות והוא שהוחזקו שני יוסף בן שמעון

א) אולי ל"ל לא גרשתיה בב"ד שיודיעו אותי לא אמר כלום וכו׳.

ה שותם של היי לא תיכוא היי לה של היי לה של היי של החלים ששתה כו ויש כה אדם אחר ששמו ושם אשתו שם ששום היי של א תיכוא הכי. דלא פסיל רכה אלא במלויות והוחזקו (שם). האשתכה בי דינא אתריען דילמא איתנהו ולא ידעיען, או דילמא יש עיר אחרם ששתה כו ויש כה אדם אחר ששתה של השליח המכיאו אותר ממנו נפל (קסון ב).
דינא דרב הרגא. מקויים בהנפק והשליח המכיאו אותר ממנו נפל (קסון ב).